

A VACSORA ELŐTT

együgyű ember vagyok belátom
szegény halász tisztességes jóra való embernek
ismernek a falumban rá voltam szorulva
arra a harminc ezüstre szakadt minden
hálóm korhadt a csónakom másakra van szükségem
hogy előteremtsem a mindennapit kérhettem
volna talán többet is biztosan megadták volna
a nagy tekintélyű főpapok akik buzgón az igazságot
keresték és megnyugtattak én csak egy szélhámost
juttatok a kezükre aki királynak képzei magát
és az ördöggel cimborál különben hogy tudna
járni a vízen pláne kenyeret szaporítani
vajon tudja-e mi vár rá hogy ez az utolsó
találkozásunk merjek-e a szemébe nézni vagy kerüljem
a tekintetét el ne áruljam magam vigyáznom kell
a borral is mert könnyen eljár a szám pedig
józannak kell maradnom megbízóim számítanak rám
meg kell szolgálni a pénzemet

MINT A FÜST

beszélgetünk apámmal
madárfütty furakodik szavaink közé
mintha ki akarnának igazítani minket
lelkes kis madaraink
nem tudom miért jut eszembe a cigaretta
harminc éve szívtam el az utolsót
és apám sohasem dohányzott
bár emlékszem gyerekkoromban
rá akart szokni hogy cigarettázó barátai
előtt ne kelljen szégyenkeznie
tartott otthon egy csomag Kossuthot
néha rágyújtott de egy-két szippantás után
undorodva dobta el számomra viszont
nagy kísértés volt a felbontott csomag
és a jószagú füst amely ott lebegett még
egy darabig fejünk fölött a konyhában
sutyiban rágyújtottam szívtam aztán
évtizedekig apám helyett is
kocsmába se járt noha nem volt absztinens
megivott olykor egy-egy pohárka bort vagy én vittem neki
egy kancsó sört a kocsmából vasárnap ebéd után
ő nem lépte át a kocsmá küszöbét legénykora óta
fél órámba telt míg rávettem egyszer ülünk be egy sörre
akkor még megvolt a Feri presszója
ahol sokan ücsörögtek a cigarettafüstben
az is hol van már az idegesítő zenegépet
felváltották a tücskök öreg almafák alatt
ciripelnek lakatlan éjszakákon
meg a mályi temetőbe